

Sygn. akt II Ka 252/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Karol Troć (spr.) SSR del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Pucyk

przy udziale Prokuratora Jolanty Świerczewskiej-Zarzyckiej

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2022 r.

sprawy **T. W. (1)**

oskarżonego z art. 190a§1 kk w zb. z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 24 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 619/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że, uchyla zawarte w pkt. 2 i 3 orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i rozstrzygnięcia z tym związane;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od T. W. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. 840 zł tytułem zwrotu wydatków zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej;

IV. zasądza od T. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa 180 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 252/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 24 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 619/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	11	T. W.	Zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonej w trakcie postępowania, w szczególności w dniu 19 stycznia 2022 r. – czyn przypisany w wyroku	Płyta z nagraniem rozmowy i stenogram z niej	225-226
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Płyta z nagraniem rozmowy i stenogram z niej	Dowód nie kwestionowany przez strony co do autentyczności, wykazuje zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonej w trakcie postępowania

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Apelacja obrońcy oskarżonego 1. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na jego treść, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie: a. wniosku oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

znajdujących się w aktach sprawy, która toczy się przed Sądem Rejonowym w Łukowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie o sygn. akt III Nsm 67/21, w tym protokołów przesłuchania świadków E. C. oraz J. G. na okoliczność zachowania oskarżonego T. W. (1) oraz oskarżycielki posiłkowej K. S., które to zeznania zaprzeczyłyby tezm aktu oskarżenia oraz niewłaściwego zachowania oskarżonego względem oskarżycielki posiłkowej, z uwagi na fakt, że wniosek ten zmierza do przedłużenia postępowania, podczas gdy dowód ten rozstrzygnąłby wątpliwości dotyczące rzekomego niewłaściwego zachowania oskarżonego;

b. wniosku oskarżonego o ponowne wezwanie na termin rozprawy świadka E. W. i jej uzupełniające przesłuchanie, z uwagi na fakt, że wniosek ten zmierza jedynie do przedłużenia postępowania karnego, podczas gdy świadek ten został przesłuchany na rozprawie w dniu 24 listopada 2021 roku, zaś oskarżony złożył wniosek o usprawiedliwienie niestawiennictwa na rozprawie i odroczenie terminu, bowiem pojawiły się u niego objawy zakażenia wirusem SARS CoV-19;

c. wniosku oskarżonego o ponowne przesłuchanie małoletniego świadka - K. W. z uwagi na fakt, że wniosek ten zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania karnego, podczas gdy ujawniły się nowe okoliczności istotne dla oceny wiarygodności relacji oskarżycielki posiłkowej oraz możliwości przypisania oskarżonemu winy za zarzucane mu czyny, w związku z czym nie sposób uznać, iż zmierzał on do przedłużenia postępowania, a miał

na celu wyjaśnienie okoliczności sprawy;

2. obrazę przepisów postępowania karnego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób mało wnikliwy, wybiórczy, dowolny a nie swobodny, jednostronny, a nadto sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wyrażającą się w:

a. bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań oskarżycielki posiłkowej K. S. w zakresie, w jakim wskazywała, że oskarżony nękał ją uporczywie, wielokrotnie wykonując połączenia telefoniczne, podczas gdy oskarżycielka posiłkowa jest negatywnie nastawiona do oskarżonego, jako byłego męża, zainteresowana jest określonym rozstrzygnięciem sprawy, stąd nie sposób uznać, że zeznania te za szczere, w związku z czym należało je ocenić z większą dozą krytycyzmu w kontekście całości zgromadzonego materiału dowodowego;

b. niczym nieuzasadnionym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadka A. K. (siostry pokrzywdzonej) w zakresie, w jakim wskazywała, że oskarżony krzyczał do pokrzywdzonej, wyzywał pokrzywdzoną, podczas gdy świadek ten jest zainteresowany określonym rozstrzygnięciem sprawy, z uwagi na bliskie relacje z pokrzywdzoną, w związku z czym zeznania te należało ocenić z większą dozą krytycyzmu w kontekście całości zebranego materiału dowodowego;

c. bezpodstawnym odmówieniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka E. W. oraz uznaniu ich za nieobiektywne, bowiem przedstawiała okoliczności w sposób korzystny dla oskarżonego, próbując oczyścić go z zarzutu, obarczając winą za złe relacje w rodzinie pokrzywdzoną, która utrudnia jej synowi kontakty z dziećmi, podczas gdy świadek ten znał relacje łączące oskarżonego z K. S., jak również był bezpośrednim świadkiem jak pokrzywdzona prowokowała oskarżonego, wyzywając go;

d. niczym nieuzasadnionym odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał, że pokrzywdzona utrudniała mu kontakty z dziećmi, twierdził, że jeździł do domu K. S. jedynie w sprawie kontaktów z dziećmi, zaś pokrzywdzona mu grozi i nęka go nasyłając na niego Policję, podczas gdy wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami E. W., która była świadkiem rozmowy oskarżonego z pokrzywdzoną, podczas której K. S. wyzywała go, gdy oskarżony chciał się z nią skontaktować jedynie w sprawie kontaktów z małoletnimi dziećmi

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających istotny wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym uznaniu, że nieudowodnione zostało, że oskarżony kierował obraźliwe wiadomości SMS w stosunku do pokrzywdzonej, gdy był przez nią prowokowany tym, że nie chciała wydać mu dzieci na widzenia i utrudniała kontakty z nimi, podczas gdy K. S. w sposób nagminny utrudniała oskarżonemu kontakty z dziećmi, zaś

wszelkie nieporozumienia pomiędzy oskarżonym a oskarżycielką posiłkową powstawały w związku z powyższą okolicznością;

4. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 624 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że w przedmiotowym stanie faktycznym brak jest przesłanek do całkowitego zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, bowiem oskarżony jest osobą zdolną do pracy, pracuje jako kierowca w transporcie międzynarodowym, uzyskuje stałe dochody, podczas gdy oprócz stałych kosztów miesięcznego utrzymania, ciąży na nim również obowiązek alimentacyjny, który wypełnia w stosunku do małoletnich dzieci, w związku z czym istnieją przesłanki, które pozwalają uznać, że poniesienie przez oskarżonego kosztów sądowych będzie dla niego zbyt uciążliwe;

5. z daleko idącej ostrożności procesowej - rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego T. W. (1) kary i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący lata, oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby, orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w liczbie 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł, tj. orzeczenie kary nazbyt surowej, z naruszeniem zasad zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a nadto nie uwzględniającej należyte stopnia zawinienia sprawcy, jego postawy podczas całego postępowania.

**Apelacja pełnomocnika
oskarżycielki posiłkowej**

rażącą niewspółmierność kary oraz środka karnego wymierzonego oskarżonemu poprzez wymierzenie mu kary w postaci kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby oraz niewspółmiernie niskiej do wagi naruszonego dobra oraz sposobu działania oskarżonego oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa nawiązki w kwocie 5 000 zł, w sytuacji w której:

1. Oskarżony był wcześniej dwukrotnie skazany za przestępstwa umyślne, podobne, popełnione na szkodę pokrzywdzonej a mimo wszystko popełnił kolejny czyn objęty niniejszym postępowaniem.

2. W dniu zamknięcia przewodu sądowego dopuścił się popełnienia nowych przestępstw wobec pokrzywdzonej, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego wobec faktu, iż wychodząc z sali rozpraw napluł K. S. w twarz a następnie tego samego dnia wysyłał jej wiadomości z groźbami, wobec czego nie sposób było uznać, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

3. Orzeczona na rzecz pokrzywdzonej nawiązka jest niewspółmiernie zaniżona w stosunku do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również nie spełnia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara bądź środek karny ma osiągnąć w stosunku do skazanego,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

a także nie uwzględniła potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

4. Sąd niesłusznie przyjął jako okoliczność łagodzącą nieutrudnianie przez oskarżonego postępowania karnego, w sytuacji w której w toku postępowania przygotowawczego zaistniała potrzeba zastosowania wobec oskarżonego środków zapobiegawczych a pomimo tego oskarżony nie stosował się do nich i nadal negatywnie zachowywał się w stosunku do pokrzywdzonej.

5. Sąd niesłusznie przyjął w ramach okoliczności łagodzących, iż oskarżony działał pod wpływem negatywnych emocji związanych z brakiem porozumienia z żoną w sytuacji w której pokrzywdzona w żaden sposób nie prowokowała go do takiego rodzaju przestępczych zachowań a twierdzenie oskarżonego, iż takowe zachowania miały miejsce stanowi wyłącznie jego linię obrony, nadto sąd uznał w ramach okoliczności obciążających, iż chęć odreagowania negatywnych emocji na pokrzywdzonej stanowi niską pobudkę, wobec czego zachodzi wewnętrzna sprzeczność w uzasadnieniu wyroku, wobec uznania „negatywnych emocji” oskarżonego raz za okoliczność łagodzącą, dwa za okoliczność obciążającą.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja obrońcy oskarżonego, mimo rozbudowania i wskazania szeregu przepisów proceduralnych, jakie

miałyby wg skarżącego zostać naruszone, sprowadza się faktycznie do obrazy art. 170 § 1 pkt 5 kpk oraz art. 7 kpk, bowiem trudno w apelacji doszukać się argumentów w zakresie obrazy wskazywanych art. 4 kpk, 92 kpk czy art. 410 kpk. Apelujący kwestionował oddalenie przez Sąd wniosków dowodowych oskarżonego, jednakże w ocenie Sądu odwoławczego nie wykazał, by nastąpiło to z naruszeniem jakichkolwiek zasad procesu ani tym bardziej, by nieprzeprowadzenie wnioskowanych dowodów miało jakikolwiek wpływ na treść rozstrzygnięcia. W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na fakt, iż oskarżony wnioskował nie tyle o przesłuchanie świadków E. C. i J. G., co o załączenie z akt innego postępowania protokołów ich przesłuchania, kategorycznie twierdząc, że celem jego wniosku nie jest przesłuchanie świadków, ale zastąpienie tego dowodu dokumentami. Dodatkowo nie wskazał (ani we wniosku dowodowym, ani w zarzucie), jakie znaczenie miałyby mieć te dokumenty, poza ogólnikowym stwierdzeniem, że wykazałyby wzajemne postępowanie stron i zaprzeczyłyby tezm akt oskarżenia. Nie wskazał też, jaką wiedzę świadkowie ci mieliby mieć na temat prywatnych konwersacji między oskarżonym i pokrzywdzoną, prowadzonych telefonicznie czy na komunikatorach internetowych, zaś kwestie kontaktów z dziećmi nie mają tu kapitalnego znaczenia. Skarżący kwestionował też odmowę ponownego przesłuchania matki oskarżonego zaznaczając, że narusza to jego prawo do obrony, nie zauważając, że oskarżony mógł stawić się na rozprawie głównej w dniu 24 listopada

2021 r., na której obecna była świadek (mimo deklaracji takich samych dolegliwości), bowiem wbrew twierdzeniom apelacji, nie wykazał on istnienia u niego dolegliwości, uzasadniających stwierdzenie o usprawiedliwionej przyczynie nieobecności, jako że przedłożył jedynie skierowanie na wykonanie (w trybie zwykłym) badania USG w związku ze stwierdzonym nieokreślonym bólem brzucha. Jeśli więc skarżący nie wykazał, że nieprawidłowo Sąd procedował w tym dniu, mimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego, nie może skutecznie podnosić, że przeprowadzone w tym dniu czynności były wadliwe i winny być powtórzone lub uzupełnione. Nie stawiając się na rozprawie głównej oskarżony sam zrezygnował z możliwości realizacji prawa do obrony i nie może zarzucać tego Sądowi ani domagać się prowadzenia rozprawy wyłącznie w dogodnych dla siebie datach. Niezasadny był również zarzut dotyczący bezpodstawnego oddalenia wniosku o ponowne przesłuchanie małoletniego świadka K. W.. Już podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym we wrześniu 2021 r. oskarżony twierdził, że pokrzywdzona nakłania syna do składania zeznań obciążających ojca za pieniądze, wobec czego twierdzenie, że dowiedział się tego ostatnio (styczeń 2022 r.), nie jest prawdziwe. Oskarżony twierdził, że zeznania małoletniego zostały na nim niejako wymuszone obietnicą gratyfikacji materialnej za złożenie ich w sposób korzystny dla oskarżycielki posiłkowej. Nie dostrzega jednakże oskarżony ani też skarżący, że jego zeznania nie pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami tego pierwszego czy

niekwestionowanymi przez niego dokumentami, bo kwestionuje on nie tyle swoje o pokrzywdzonej sformułowania, co ich formę, motywy i kontekst sytuacyjny, zaś wyjaśnieniom oskarżonego, że nigdy ustnie nie wyzywał byłej żony, przeczą choćby zeznania jego matki z postępowania przygotowawczego, dla której oczywistym było, że „syn jest wybuchowy i na pewno wyzwiska padają z jego strony”, że wie to też z jego relacji. Małoletni świadek wskazywał zaś, że oskarżony i pokrzywdzona się klócili, że „tata mówi brzydkie słowa na mamę”, ale nie wie jakie, nie pamięta, że „oni często się klóca, głównie o nas, bo czasem tata chce nas wziąć, a mama nie pozwala i już kłótnia jest” itp. Skoro więc świadek relacjonował zdarzenia w sposób zasadniczo niesprzeczny z wyjaśnieniami oskarżonego, słusznie Sąd I instancji stwierdził, że przede wszystkim brak jest podstaw do uzupełniającego przesłuchania małoletniego świadka, który z założenia winien być słuchany tylko raz, zaś oskarżony nie wykazał, by zaistniał wyjątek od tej zasady, a nadto nie badał, czy zeznania te zgodnie z tezą wniosku, a wbrew treści opinii sądowo-psychologicznej, nie były samodzielne.

Uznając, że materiał dowodowy został przez Sąd I instancji zebrany w sposób prawidłowy, można odnieść się do kwestionowanej w apelacji obrońcy prawidłowości jego oceny. I w tym zakresie skarżący nie wykazał, w jaki sposób Sąd miałby naruszyć zasadę swobodnej oceny tych dowodów, jakie zasady logiki czy doświadczenia życiowego miałby złamać. Wywody skarżącego w tym zakresie prowadzą się do przedstawienia

treści kontestowanych dowodów, które Sąd uznał za wiarygodne, uwypuklenia dowodów, które miałyby w jego ocenie wykazywać, że to pokrzywdzona jest wyłącznie winna tego, że oskarżony kieruje wobec niej wulgarne słowa lub kieruje wobec niego groźby popełnienia czynu zabronionego, bo nie chce w pewnych sytuacjach wydać mu dzieci. Sąd I instancji przedstawił jednak ocenę materiału dowodowego nie wrywkowo, ale jako całości, we wzajemnym powiązaniu, z poszanowaniem zasad logicznego rozumowania, zaś to wywody skarżącego pozostają w rażącej sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Zeznania świadków i treść utrwalonych fragmentów komunikacji między oskarżonym a pokrzywdzoną przeczą bowiem tezom, że fakty opisywane przez pokrzywdzoną nie miały miejsca lub by zachowania oskarżonego były przez pokrzywdzoną w jakikolwiek celowy sposób sprowokowane lub tym bardziej, by w jej prowokacjach znajdowały one usprawiedliwienie w ramach kontratypu obrony koniecznej(?) /stanu wyższej konieczności (?). Trudno za prowokację uznać odmowę wydania dzieci do kontaktów w sytuacji podejrzeń co do stanu trzeźwości potencjalnego opiekuna małoletnich, który dodatkowo zachowuje się agresywnie, używa ordynarnych wulgaryzmów i np. grozi wybicciem okna. Zresztą K. W. wskazał, że choć czasem K. S. nie chciała ich wydawać oskarżonemu, to i tak bywali u niego praktycznie co tydzień, co w połączeniu z utrwaloną treścią korespondencji przeczy tezie, że miała ona wybitnie negatywne nastawienie co do możliwości utrzymywania przez oskarżonego bezpośrednich kontaktów z

dziećmi. Oskarżony nie może swoich frustracji usprawiedliwiać nierealizowaniem przez K. S., pokrzywdzoną przez niego już wcześniej dwukrotnie innymi przestępstwami, jego oczekiwań o usłużnym i bezkrytycznym ułatwianiu mu kontaktów z dziećmi, akceptowaniu zabierania ich czy oddawania w nieuzgodnionych porach, niedotrzymywania ustaleń, wykorzystywania spotkań czy rozmów z synem do jej zohydzenia oraz jego demoralizowania poprzez tłumaczenie 10-latkowi, kim jest prostytutka i wmawianie mu, że jest nią jego matka itd.

Prawidłowa ocena materiału dowodowego skutkowałam dokonaniem prawidłowych ustaleń faktycznych, w tym co do tego, że wyzwiska i groźby, kierowane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonej, nie były ani wywołane jej działaniami, utrudniającymi mu kontakty z dziećmi, ani tym bardziej nie były nimi usprawiedliwione, co miałoby zdaniem skarżącego prowadzić do uniewinnienia oskarżonego.

Niezasadny był też zarzut apelacji obrońcy oskarżonego w części dotyczącej rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności (i kary grzywny), który był również uzasadniany tezą, że zachowania oskarżonego wynikały wyłącznie z rzekomego naganego zachowania pokrzywdzonej (orzeczona kara była rażąco niewspółmierna, ale nie w kierunku, postulowanym przez obrońcę, o czym poniżej). Słusznie Sąd I instancji uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności oddaje w pełni kryminalną zawartość przypisanego oskarżonemu czynu. Również orzeczenie o kosztach

było w pełni uzasadnione treścią wyroku oraz sytuacją materialną oskarżonego, który pracuje jako kierowca w transporcie międzynarodowym, osiąga z tego wymierne dochody i choć jest obciążony alimentami, nie ma podstaw do przyjęcia, by uzasadniony był wyjątek od zasady, że winien on ponieść konsekwencje, w tym finansowe, popełnionego przez siebie przestępstwa, a koszty związane z postępowaniem w tej sprawie winny ponieść inne osoby, w szczególności podatnicy, których podatki zasilają budżet Skarbu Państwa.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

W pełni uzasadniony był zarzut apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej dotyczący rażącej niewspółmierności kary, w szczególności niezasadnego, nie uwzględniającego całokształtu okoliczności sprawy, orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności. Sąd I instancji, prawidłowo dostrzegając wśród okoliczności obciążających, że oskarżony rażąco lekceważy porządek prawny, że nie wyciąga żadnych konstruktywnych wniosków z wcześniejszych wyroków, skazujących go na kary wolnościowe za inne przestępstwa podobne na szkodę pokrzywdzonej, że narusza jej dobra prawne w sposób wręcz zuchwały, również w trakcie niniejszego postępowania, w całkowitym poczuciu bezkarności, wykazując całkowity brak krytycyzmu dla kolejnego czynu, odreagowując na niej swe negatywne emocje – stwierdza jednocześnie

całkowicie bezpodstawnie, że ponowne orzeczenie, nadal nie oznaczające dla oskarżonego wymiernej dolegliwości, wystarczy, by nagle taki wgląd, krytycyzm, poszanowanie porządku prawnego, zwłaszcza praw pokrzywdzonej, zyskał. Tezie takiej przeczy również treść dowodów, przeprowadzonych w trakcie postępowania odwoławczego, w świetle których oskarżony mimo zakończenia przewodu sądowego nadal, w tym w obecności małoletniego dziecka, o którego dobro i prawidłowy rozwój (poprzez utrzymywanie kontaktów z ojcem) rzekomo walczy, słowami pełnymi nieuzasadnionego jadu i zjadliwej nienawiści wyzywa ją i wypowiada słowa mogące stanowić nawet groźby pozbawienia życia („prędzej zdechniesz niż dostaniesz ode mnie pieniądze”), wykorzystując fakt, że małoletni rozmawia z matką na temat powrotu do domu ze spotkania z ojcem. Wynikająca z materiału dowodowego gorąca, wybuchowa nienawiść oskarżonego do pokrzywdzonej nie pozwalała zdaniem Sądu na będącą podstawą do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności konstatację, że takie rozstrzygnięcie będzie wystarczające, by zapobiec popełnianiu przez oskarżonego kolejnych czynów zabronionych. Wręcz przeciwnie – zdaniem Sądu Okręgowego takie orzeczenie jeszcze bardziej rozzuchwala oskarżonego, da mu jeszcze większe poczucie bezkarności, jeszcze bardziej utrwali w nim przekonanie, że tego typu zachowanie jest zbyt „mało zawinione” i za bardzo „usprawiedliwione okolicznościami łagodzącymi” – którymi miałyby być nieutrudnianie postępowania (?) i odczuwanie negatywnych emocji w

relacjach z byłą żoną – by można było orzec wobec niego bezwzględna karę pozbawienia wolności. Dlatego też Sąd uznał za uzasadniony zarzut apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, dotyczący bezzasadności orzeczenia w tym zakresie. Sąd nie uznał natomiast za uzasadnionego zarzutu w zakresie niewspółmierności orzeczonej na jej rzecz nawiązki. Skarżący tego zarzutu w żaden sposób nie uargumentował, ograniczając się do lakonicznego stwierdzenia, że zasądzona kwota „nie rekompensuje jej doznanej krzywdy moralnej i poczucia strachu”, jako że powrót do przestępstwa to okoliczność wpływająca na wymiar kary, a nie na rozmiar szkody na osobie, a nawiązka jest środkiem kompensacyjnym, a nie środkiem karnym, który winien uwzględniać czynniki, wskazywane w zarzucie.

Wniosek

Apelacja obrońcy – o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary w niższym wymiarze, orzeczenie zadośćuczynienia na rzecz K. S. w niższej kwocie oraz zwolnienie w całości oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

względnie:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>4. zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za instancję odwoławczą.</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika – o:</p> <p>1. Zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary pozbawienia wolności, poprzez uchylenie punktu zaskarżonego wyroku w punkcie 2 oraz zmianę w punkcie 4 wyroku poprzez podwyższenie zasądzonej na rzecz pokrzywdzonej nawiązki do kwoty 10 000 zł.</p> <p>2. Zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie II instancyjne według norm przepisanych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Co do apelacji obrońcy:</p> <p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego. Całkowicie niezasadny był wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na</p>		

nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego. Całkowicie bezzasadny był zarzut rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności czy kary grzywny (której wymiar bez uwzględnienia apelacji strony przeciwnej nie byłby uznany za niewłaściwy, zaś wysokość nawiązki nie została w zarzucie apelacyjnym zakwestionowana, nie było też podstaw do uznania jej za wygórowaną), stąd i wnioski w tym zakresie nie mogły być uznane za trafne. Skarżący nie wykazał, by oskarżony nie mógł ponieść kosztów sądowych, wobec czego nie można było uwzględnić wniosku i w tym zakresie.

Co do apelacji pełnomocnika:

Zasadność zarzutu w zakresie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności skutkowało uchynieniem 2 punktu wyroku w tym przedmiocie; bezzasadność zarzutu w części dot. nawiązki spowodowała nieuwzględnienie wniosku o jej podwyższenie.

4. <i>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	
1.	Uchylenie zgodnie z wnioskiem apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności musiało skutkować (poza jej wnioskami) uchynieniem rozstrzygnięć, które były możliwe tylko łącznie z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary, mianowicie o oddaniu oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, ale również o karze grzywny, której orzeczenie jest możliwe tylko albo na podstawie art. 33 § 2 kk (który nie ma zastosowania w niniejszej sprawie),

	albo na podstawie art. 71 § 1 kk – obok kary pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
j.w.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Rozstrzygnięcie o winie, karze pozbawienia wolności, nawiązce, środkach karnych i kosztach procesu</i>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak innych okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności – i związanych z nim orzeczeniach o karze grzywny i dozorze kuratora	
Zwiąże o powodach zmiany	
Częściowa zasadność apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i konieczność uwzględnienia z urzędu, że rozstrzygnięcia wynikające z warunkowego zawieszenia wykonania kary mogą istnieć w wyroku tylko łącznie z nim	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zasadniczej części, dotyczącej trzonu orzeczenia (o karze tzw. głównej) została uwzględniona. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś wydatki oskarżycielki posiłkowej związane z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru wg norm przepisanych, opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.</p>

7. PODPIS